

den nemlig angaaende Mængden af Gjenstandene og de dertil svarende Beløb, som vare bevilgede ved Finantsloven; Tidsmaalet derimod har man reent overseet. Vi have endnu ikke havt med al den Fuldstændighed, der er givet Regnskabet, noget klart Indseende med, hvorledes Sagen virkelig stod ved Afslutningen den 31te Marts. Der er til den 31te Marts hjemført en Mængde Poster, om hvilke det ikke har staaet i vor Magt at dømme, om disse Pengeposter vare Dækning for Gjenstande, som virkelig laae indenfor Finantsaarets Afslutning, eller om de vare Poster, som man havde fuldført ud over Finantsaaret og betalt af det forløbne Finantsaars Midler. Derfor har man ikke havt den allermindste Sikkerhed. For nu engang at skaffe Tidsmaalet sin Berettigelse, har Regjeringen grebet til at sige: Der afflutes overalt den 31te Marts, og hvad der saa ikke til den Tid er ordnet, det ordnes i det kommende Finantsaar. Nu er altsaa i Kassen for Finantsaaret 1861—62 gaaet over alle de Beløb, som ikke virkelig vare forbrugte inden den 31te Marts; de findes altsaa i denne Kasse som en Rest fra det foregaaende Finantsaar, men uden nogen Berettigelse til Udbetaling, eftersom der kun er Berettigelse til at udbetale dem i Finantsaaret for 1860—61, for hvilket Finantsloven for 1860—61 har Gyldighed, og eftersom Finantsloven for 1860—61 kun havde Gyldighed til 31te Marts 1861. Dette Beløb er der tilstede for at fyldestgjøre en heel Mængde berettigede Forbringere, som vare tilbage fra det foregaaende Finantsaar; men for at Regjeringen kan have Dækning og Anerkjendelse af sin Ret til at forbruge denne Deel af Kassebeholdningen i Finantsaaret 1861—62, saa behøver den en ny Bevilling, og det er den, der forlanges. Hvilket Forhold Regjeringen har staaet i til sine Creditorer paa den Tid, det ligger udenfor os; den skal have Bevillingen til at kunne udbetale Beløbet, og den maa den faae enten derved, at vi nu give den igjennem en saakaldet Gjenbevilling eller vente, indtil Regnskabet foreligger, og saa give den igjennem en Decharge. Nu vilde det her i det nærværende Tilfælde være en overordentlig stor Feil, om vi ikke strax afgjorde denne Sag,

det vilde være ubilligt imod Regjeringen, det vilde være en Utafnemmelighed imod Regjeringen, som endelig har gjort dette Skridt, hvorved man er kommen til at gribe igjennem og skaffe Finantsloven ogsaa Fyldestgjørelse med Hensyn til Tidsmaalet. Det vilde være en stor Ubillighed imod Regjeringen og en Feil imod os selv, idet vi nemlig udsætte til en usikker og senere Tid Afgjørelsen af et Spørgsmaal, som langt lettere afgjøres nu. At denne Afgjørelse helst maa indtræde nu, derom har hele Udvalget været enigt, derom har der ikke været nogen Tvivl, men det har deelt sig, som Ordføreren har sagt, om de Poster, som have været anviste, og de, som ikke have været anviste. Nu har jeg allerede fra Begyndelsen af gjort opmærksom paa, at Anviisninger jo ikke ere Love; Anviisningen har jo altsaa ikke staaet en Berettigelse, den er god for Regjeringen til at honorere den af den Kassebeholdning, den havde, men for at Regjeringen igjen skal faae godkjendt det, den saaledes har gjort, er den nødt til for sin egen Skyld enten nu at faae en Gjenbevilling af disse Summer eller i sin Tid en Decharge. Naar i sin Tid Statsrevisionen kommer til at faae med Regnskabet at gjøre, saa kan den aldeles ikke holde sig til, om Summerne ere anviste eller ikke, det veed den ikke; thi det findes ikke i Regnskabet, det staaer ikke fremtrædende paa den Maade i Regnskabet — jeg mener Regnskabet for Finantsaaret 1861—62 — thi det er der, den finder disse Summer. Statsrevisionen maa altsaa udskyde dem, og de ville da komme til at foreligge os, og vi ville da til den Tid være nødt til at gjøre det, som vi nu nægte at gjøre paa en langt simplere Maade. Jeg kan ikke see, at det saa er langt simplere at søge Summerne, som ligge i Kassen efter 31te Marts 1861, altsaa i Kassen for 1862, og som skulde tages ud i Genhold til Arv, som anerkjendes rigtige, fra det foregaaende Aar; thi de ligge for begge Aar paa en eensartet Maade for os, for den bevilgende Myndighed. Regjeringen kommer til os og siger: I kjende Forholdenes Natur, vi behøve en Erkjendelse af, at vi have gjort Ret i at udbetale Summerne, skjøndt de laae i Kassen i et Aar, hvor der ellers ingen Berettigelse vilde være til at